

זאת עלתה רק 1000 לירות, התפאר שלמה, והחלטנו שהיא תהיה כחול-לבן. בלי מש-קאות חריפים, רק בירה."
ואם בכל זאת ביצצו פהזשם כמה בקבוקי ויסקי, קמפארי ושמפניה, היו אלה הבקבוקונים הועזרים שהגניבו החבר'ה, שנעו לכיוון הסקופ.

הסקופ היה הרולטה. זו היתה רולטה אמיתית, כמו בלאס-וגאס, ואפילו עודד תאומי לא הצליח להסתיר את הערכתו. "מאיפה לקחתם את הרולטה הזאת?" שאג. קשה היה לשכנעו ששלמה ועמי ישבו הרבה-הרבה לילות כדי לבנות רולטה אילה לאס-וגאס כמו ארבע ידיהם.

יגאל שילון, במאי הטלוויזיה, היה קריר פייה מקורי לגמרי. חבוש כובע-קסקט הוא ניהל את המישחקים, וסכומים של מאות לירות עברו באותו אילה מיד ליד. הי מרוויח הראשי היה אייבי נתן, שהתחפש לגנגסטר נוראי עם שפם וסיגר וחליפה מפחידה, ודיבר כל הזמן על כסף — לא על שלום, לשם שינוי.

לבסוף הראה השעון שעל הקיר את השעה שתיים אחר חצות. ולמרות ששלמה פו, שהוא גם חבר ועד הבית, אישר את קיום המסיבה שבועיים מראש, מופיע בפתח שוטר יהודי גיבור. אבל מי מאמין בפורים לשוטר שהוא באמת שוטר? או החבר'ה מילאו אותו תוך שלוש דקות בבירה מק-ציפה, וההילולה נמשכה עד אור הבוקר צמח. והרולטה הסתחררה עוד שעות רבות אחרי שעזבו אחרוני האורחים, שחיפשו ומצאו רק חתיכות ויבירה וריקודים.

דוק הגדול

בתמונה בילע' דית שצילם צלם העולם הזה לפני שנים אחדות, כאשר שהה ג'ו במלון שרתון בתל-אביב, וסירב לשוחח עם עיתונאים. התמונה צולמה בי-חדרי-השירותים של המלון, כשג'ו הופתע.

בשעה שראש-הממשלה יצחק רבין המריא, ביום הראשון השבוע, לארצות-הברית, תחת בנמל-התעופה בן-גוריון בלוד מטוס לופטהאנזה, ביטיסה ישירה ממינכן שבגרמניה.

עשרות העיתונאים והצלמים שליוו את ראש-הממשלה שהמריא, לא שמו ליבם למטוס שנחת. אילו עשו זאת, היו מגלים בוודאי שעם צאתו של ראש-הממשלה, הגיע לארץ מי שהוגדר פעם כאחד האי-נשים המרכזיים של סינדיקאט-הפשע האי-מריקאי. היה זה ג'ו ("דוק") סטאשר בן-ה72, מי שהיה בשעתו אחת הדמויות הבולטות ביותר במה שכונה "המאפיה היהודית".

ג'ו לא זכה בקבלת-פנים כלשהי, הוא הגיע בארון עשוי עץ לבן, ארון-מתים

כמו ב"פלייבוי"

סמדר דרור, שהשתתפה במסיבה של דורית פלד, התחפשה לשפופנה, כמו בפלייבוי, בתמונה היא מדגימה גם מה ניתן לעשות עם נקניקים, שהיו הכיבוד העיקרי ב-מסיבה שנעלתה, לסענת מארגניה, 1000 ל"י.

במקום אחר בעיר, במועדון אל מאצ'ו החדש שביפו העתיקה, נכח במסיבת-פורים גם אשר ידליו, בדמותו של אשר טבקמן, סטודנט עליו שהחליט שלהיות אשר ידליו בימים טרופים אלה, זה הדבר. הוא לבש פיו"מ-תפסים רחבה, קנה כרטיס מיפעל-הפיס והדביק את המיספר על גבו. מי שאירגן את המסיבה היו שני צעירי-רים, שלמרות שניו-יורק מצאה חן בעיני-ניהם החליטו שרק ארץ חמדת אבות היא המקום בשבילם. אבי אלון וחגי שחר הצליחו להביא לאל מאצ'ו את כל מי שביקר קודם-לכן אצל דורית פלד. הדוג' מנית חלי גולדנברג אפילו התחפשה לי-אירים דוידסקו, אבל אירים עצמה לא היתה שם.

הדוגמניות קיטי ממון, אורלי חידה, ירדנה גורביץ ורותי מור התחפשו ליפות-תסם. "כל השנה אנחנו מתחפשות, אז למה בפורים?" שאלו.

השחקנית הצעירה ורדה פרידמן התחפ'שה ל"אולי". הזמר דני ליטני התחפש ליהונתן גפן, והצלם בן לם התחפש לבני-אדם נשוי ונראה צמוד מאד לאשתו. ואם בבוקר-בבוקר אפרו כולם "ארוך מרדכי", אפשר לסלות להם.

ג'ו סטאשר, אחרון מנהיגי המאפיה

היהודית הובא בחשאי לקבורה בחולון

שעליו התנוסס השם חסרה-המשמעות: "יוסף שטוכר". בחשאי ותחת שם בלתי-מוכר הובאה לארץ גופתו של ג'ו סטאשר, שמת ביום הרביעי שעבר מהתקף-לב פיתאומי, בחדר-רו שבמלון שרתון במינכן. בחשאי וללא פירסום הוא הובל, כבר ביום הראשון השבוע, למקום מנוחתו האחרון, בבית-העלמין בחולון.

שונא פירסומת

מושבט היה ג'ו ("דוק") סטאשר, אשר ניראה בתמונה כשהוא מטב לשולחן בחדר-האוכל של מלון שרתון בתל-אביב, לארוחת-הבוקר שלו. סטאשר החזיק זמן רב בדירה קבועה במלון.

ג'ו, שגם בחייו היה אי-שמסתורין, שהתרחק מפירסומת ומעיתונאים וחי כל ימיו בצל האגדות שנופצו אודותיו, נקבר בטכס צנוע. שלוש מכוניות נעו באיטיות אחרי מכונית הקבורה של החברא-קדישא, שיצאה מחדרי-המתים של בית-החולים אי-כילוב, בבית-הקברות לא נמצא אפילו מניין כדי להספיד, ליד הקבר, רק שיבעה גברים היו בחבורת המלווים הקטנה ש-הלכה אחרי ארונו של ג'ו סטאשר.

היו שם בנו, סטפאן סטאשר, שהוועק ממקום מגוריו בארצות-הברית למינכן, ונטל עימו את גופת אביו לקבורה בארץ-

הפשע. ג'ו סטאשר נולד לפני 72 שנים בעייר רה יהודית קטנה ברוסיה הצארית. אחרי עשרים-וחמש שנים הכירו כבר בכל השדרה החמישית בניו-יורק את "דוק האיום". כיצד התגלגל לארצות-הברית, זאת אין איש יודע במדויק. "ג'ו סטאשר", זה שם שאימץ לעצמו באמריי-קה, לא אהב לספר לאיש על ילדותו.

יש המיכנים להעיד כי ברח מבית הוריו בהיותו בן 13, הגיע לארצות-הברית אחרי שהסתתר בספינת-משא רוסית, גנב לעצמו ארגז כלי-ציחצוח ותפס פינה ב-אחד הרחובות הצדדיים של ניו-יורק, או, מספרים, החל מפגין את הכלל ש-על-פיו נהג כל חייו: "בשביל לחיות, צריך כסף, וכדי להשיג כסף צריך כוח!" הנער בריא-הגוף תפס עז-מחרה את מקר-מו כמנהיג חבורת נערי-רחוב במטרופו-לין, שצמיחתו-ההחלה באותן שנים. הוא בנה לעצמו דוכן-עיתונים, ולמרות איומי פקידי העירייה לא סילק את דוכנו מאחד

הבן

סטפאן סטאשר, משופט, בשנות ה-30 לחייו, הגיע לארץ רק שעות אחדות לפני קיום טכס ההלווייה הקצר, כשהוא מלווה את ארון אביו.